

**ΜΗΝΥΜΑ ΜΕ ΤΗΝ ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΤΟΥ ΕΟΡΤΑΣΜΟΥ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ ΤΗΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ ΤΗΣ ΠΡΕΣΒΕΩΣ ΣΤΗΝ ΑΥΣΤΡΙΑ**

Κ. ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ ΚΟΪΚΑ

Η 9^η Φεβρουαρίου, ημέρα θανάτου του εθνικού μας ποιητή Διονυσίου Σολωμού, εορτάζεται κάθε χρόνο ως Παγκόσμια Ημέρα της Ελληνικής γλώσσας. Της γλώσσας, που είχαμε την τιμή και την τύχη να κληρονομήσουμε και που μετρά περίπου 40 αιώνες προφορικής και 35 γραπτής παράδοσης.

Δεν αποτελεί υπερβολή να ισχυριστεί κάποιος ότι τα ελληνικά υπήρξαν η γλώσσα που καθόρισε και σφράγισε τον τρόπο σκέψης του δυτικού πολιτισμού, καθώς σμιλεύτηκε, από την αρχαιότητα και στη διάρκεια των αιώνων, στη μορφοποίηση και έκφραση, με αξιοθαύμαστη καθαρότητα και σαφήνεια, της ουσίας κάθε επιτεύγματος του ανθρώπινου πνεύματος και στοχασμού και στην απόδοση κάθε έννοιας της επιστήμης, της πολιτικής, της φιλοσοφίας, της τέχνης και εν γένει κάθε πτυχής της ανθρώπινης δημιουργίας.

Το γλωσσικό φαινόμενο είναι άρρηκτα συνδεδεμένο με την ιστορικότητα του ανθρώπου. Υπ' αυτή την έννοια, η αδιάλειπτη συνέχεια, η οικουμενικότητα και η διαχρονική παρουσία της Ελληνικής συνιστούν μοναδικά, ανυπέρβλητα χαρακτηριστικά μιας εκ των μακροβιότερων ζωντανών γλωσσών, που οικοδόμησαν στην πορεία των αιώνων την παγκόσμια ιστορία.

Τα ελληνικά υπήρξαν η γλώσσα του Ομήρου και του Αισώπου, των πλατωνικών διαλόγων και του αρχαίου δράματος, του Θουκυδίδη και του Αριστοτέλη, η γλώσσα των Ευαγγελίων και της μετάφρασης των Εβδομήκοντα της Παλαιάς Διαθήκης, των Ύμνων του Ρωμανού του Μελωδού και του Έπους του Διγενή Ακρίτα, του Ερωτόκριτου και του δημοτικού μας τραγουδιού, η γλώσσα του Ανδρέα Κάλβου, του Κωστή Παλαμά, του Ανδρέα Εμπειρικού. Ακολούθησαν στην εξελικτική τους πορεία, προσαρμοζόμενα στις διαρκώς μεταβαλλόμενες συνθήκες της εκάστοτε εποχής, ένα νήμα ιστορικής διαχρονίας μέχρι σήμερα, αφενός μεν μέσω της επιβίωσης της αλφαβήτου, του λεξιλογίου, των γραμματικών και συντακτικών δομών τους, αφετέρου δε δια της αναβίωσής τους την περίοδο του Νεοελληνικού Διαφωτισμού.

Η γλώσσα μας, το «άστρο που λάμπει μες στη νύχτα» από το Ταξίδι στην Ιταλία του Goethe, ο ελληνικός λόγος «που είν' ο φορέας της φήμης» στον Κωνσταντίνο Καβάφη και η «μονάχη έγνοια» του Οδυσσέα Ελύτη, αποτέλεσε ανέκαθεν πολύτιμο εργαλείο αποτύπωσης και όχημα της διάδοσης των σπουδαιότερων μαρτυριών της ανθρώπινης νόησης. Διακρίνεται από θαυμαστή ακρίβεια, αρμονία και ευταξία. Από αυτάρκεια και περιεκτικότητα. Είναι αυτόφωτη, αστείρευτη και πανταχού παρούσα. Δίνει ψυχή στα

αντικείμενα των αισθήσεων και σώμα στην αισθητική απεικόνιση του αφηρημένου.

Η ελληνική μας γλώσσα, «ένα από τα πλέον αναπαλλοτριωτά του Έθνους (μας) κτήματα», σύμφωνα με το φωτισμένο διδάσκαλο του Γένους, Αδαμάντιο Κοραή, φορέας εθνικής συνείδησης και ταυτότητας, αναπόσπαστο στοιχείο της ύπαρξης, της συνέχειας και της ενότητας του λαού μας, συνδεδετικός κρίκος του παρελθόντος μας με το παρόν και το μέλλον μας, ανήκει όχι μόνο σε εμάς, αλλά και στις γενιές που ακολουθούν.

«Προσκτάται η γλώσσα...», ανέφερε ο Οδυσσεάς Ελύτης στον αζεπέραστο λόγο του κατά την απονομή του βραβείου Νόμπελ Λογοτεχνίας στη Στοκχόλμη το 1979, «...στο μάκρος των αιώνων ένα ορισμένο ήθος. Και το ήθος αυτό γεννά υποχρεώσεις». Υποχρεώσεις για κάθε έναν από εμάς, ομιλούντα «τη γλώσσα που μου έδωσαν». Αναγνωρίζοντας τον σεβασμό και την αξία που της αναλογεί, τιμώντας την και μεριμνώντας για τη διατήρηση, τη διάδοση και τη μεταλαμπάδευσή της.

Βιέννη,

2 Φεβρουαρίου 2021